

cele pole pastircev in drobnice, široke in živopisane prte iz papirja, in ugibali smo, kaj bi kupili. Vse nam je bilo sicer všeč, a za vse ni bilo denarja.

Nekaj kupčije je pa le bilo vsako leto. In potem smo strigli doma in smetili za žive in mrtve. Ob četrtnih smo pa hodili po mah. In ko je prišel sveti večer, smo pa postavili jaslice v hišnem kotu in nanje nateknili pastirjev in ovac gotovo več, kakor jih je bilo svoj čas v vsem Betlehemu. Svečke so pa zagorele, hišna svetilka je obsevala jaslice, božična zgodba je vstajala kakor živa pred našimi očmi, in božične pesmi so odmevale po hiši in po srcih. Veselja brez konca in kraja, samo solnce, sama luč sredi zime.

Potem pa sveta polnočnica, božični prazniki s svojimi sladkostmi in dobrotami; zopet nov vir veselja! Preveč vsega! Le pridite k nam uživat božično veselje in občutili boste vsaj za trenutek, kakšna je bila radost v izgubljenem raju! Ni preveč rečeno: božični prazniki so raj na zemlji. Kaj bo torej tisti stari Polž s svojo oguljeno:

Prišla zima je,
je pobrala vse — — —?

Nič pobrala! Le novo dala.

Kratkočasnice.

Dijak je vprašal tovariša: »Zakaj neki so ribe mutaste?« — »Neumno vprašanje!« mu je odgovoril tovariš, »pa govori ti, kadar imaš usta v vodi.«

Iz naloge Janeza Zaletela: Zob časa, ki posuši vsako solzo, bo pustil tudi čez to rano travo rasti.

Taka je ribniška skleda: dalj ko jo neseš, dražja je, in večkrat ko jo vržeš, več jih je.

Boženki je zelo ugajal babičin stari vrček, zato je venomer prosila zanj. »Zdaj še ne,« ji je odgovarjala babica, »potem bo tvoj, ko me Bog pokliče.« — Boženka je enkrat dolgo molčala in se igrala. Čez čas pa se vzdrami in reče: »Babica!« — »Kaj, otrok moj?« dé stara mati. — »Zdi se mi, da vas je ravno zdaj-le Bog klical.«

Slovstvo.

Čika Jova-Zmaj: **Malaj in Malon in druge pesmi za deco.** Poslovenil Alojz Gradnik. Založba »Jug« v Ljubljani 1921. Cena vezani knjigi K 14.—, po pošti K 2.— več. — Da bi bilo naše mladinsko slovstvo »nad vse revno«, to ni res. To more trditi le kdo, ki naše mladinsko slovstvo le površno pozna, ali ne pozna otroške duše, ali pa zaničuje vse domače — kar je pri Slovencih tudi mogoče. Jeli — da samó te omenimo — v 51. letnikih našega »Vrtca«, v 29. letnikih »Angelčka«, v 22. letnikih »Zvončka« samo žaganje? Niso li sodelovali pri teh listih naši najboljši pisatelji in pesniki v svojih najidealnejših letih? In tisočkrat prebrani in izrabljeni izvodi po naših šolskih in ljudskih knjižnicah — pričajo li o »nad vse revni« vsebini? »Nič-vreden je narod, ki se sramuje truda svojih sinov,« je zapisal nedavno eden naših vseučilišnih profesorjev. To puhlico o »nad vse revni« naši mladinski literaturi je vrgel v svet pred par leti eden naših »najnovejših«, in danes jo ponavlja za njim, kdor ima